

fektivnogo upravlinja personalom pidpriesmyv za umov suchasnogo rozvitku rinku praci/6-1-0-34

2. Ступнікер Г.Л. Інститут безперервної фахової освіти ПДАБА, Україна. - Застосування управлінського підходу до формування і оцінки інтелектуального капіталу підприємства [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://www.confcontact.com/2009ip/stupnik.php>
3. Лялюк А.М. Маркетингове забезпечення управління інтелектуальними активами підприємства // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. – 2010. - № 20. – с. 75-78
4. Базилевич В.Д., Ільїн В.В. Інтелектуальна власність: креативи метафізичного пошуку. – К.: Знання-Прес, 2008. – 678 с.
5. Легенчук С.Ф. Бухгалтерське відображення інтелектуального капіталу: дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.06.04 «Бухгалтерський облік, аналіз та аудит» / С.Ф. Легенчук. – Житомир: 2006. – 264 с.
6. Жураковська І. В. Результати інтелектуальної діяльності як ресурси, активи, власність та капітал підприємства: обліковий аспект / І. В. Жураковська // Вісник Національного університету “Львівська політехніка”. Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. – 2009. – №647. – С. 331-336.
7. Бутнік – Сіверський О.Б. Евристика в інтелектуальній економіці або формування інноваційного підприємництва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ipdo.kiev.ua/files/articles/>.
8. Романів Р. Оцінка інтелектуального капіталу та її застосування в управлінських концепціях епохи глобалізації економіки / Р. Романів // Економічний аналіз. – 2008. – Випуск 2. – С. 390–392.

Кирилюк О.С., к.е.н., доц. Дейніс Л.М.

**Вплив прогнозування фінансового потенціалу
агарних підприємств на розвиток південного регіону
України**

Одним з актуальних питань регіонального розвитку України в 21 столітті, яке потребує постійної уваги, є управління розвитку ринкових відносин. Взагалі, процес потребує комплексного вирішення економічних, виробничих, екологічних і соціальних проблем розвитку та розміщення продуктивних сил у регіоні. Тобто, ми маємо зв'язок з основними видами ресурсів регіону, до яких належить: людські; природно-сировинні, фінансові, інвестиційні, матеріально-технічні; земельні; майнові; інфраструктурні; організаційні, інформаційні, наукові; правові та підприємницькі.

Обґрунтування напрямів підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва належить до основних пріоритетів агропромислової політики в Україні, теоретично і практично значимих завдань економічної науки. В аграрному виробництві України є дві головні галузі — рослинництво і тваринництво і третя проміжна — кормо виробництво. Зернове господарство – основа аграрного сектора економіки Південного регіону України. Зерно є головним джерелом грошових надходжень та фінансовою базою аграрних підприємств. Рисівництво є складовою частиною агропромислового комплексу і має свої організаційно-економічні особливості. На сьогодні в Україні виробництвом рису займаються в Херсонській, Одеській областях та в Автономній Республіці Крим[1].

Розвиток АПК Південного регіону України є вкрай необхідним, оскільки даний район має великі перспективи і займає в економіці України досить важливе місце.

У Державній цільовій програмі розвитку українського села на період до 2015 року засвідчується, що підвищення ефективності сільського господарства є вкрай необхідним для забезпечення продовольчої безпеки й належності країни. Сільське господарство належить до провідних бюджетоутворювальних секторів економіки, надаючи до 15% ВВП. Саме в сільському господарстві створюється майже 50% фонду споживання населення. Більше ніж 4 млн. осіб з числа мешканців сільської місцевості зайняті в аграрному виробництві [2].

На сьогодні процес управління, планування, прогнозування фінансового потенціалу підприємств АПК Південного регіону є невідпрацьованим і потребує вдосконалення. Необхідно створити сучасні, більш удосконалені розрахунки прогнозування фінансового потенціалу підприємств аграрного комплексу, які б сприяли розвитку регіону. Це можна зробити за рахунок вдосконалення діючих підходів до фінансового менеджменту. А саме, до прогнозування фінансового потенціалу підприємства, яке полягає у розробці прогнозу фінансових результатів діяльності, прогнозу руху коштів та прогнозного балансу активів та пасивів підприємства.

Дослідження фінансового планування та прогнозування є ряд вчених у сфері фінансового менеджменту, таких як І.Бланк, М.Білик, Дж.К. Ван Хорн та ін. Однак, динамічні зміни в конкретному середовищі вимагають перегляду й удосконаленню окремих сформульованих раніше тверджень.

У сучасних умовах вирішення проблем розвитку агропромислового комплексу регіону потрібно враховувати такі чинники, як тенденції інноваційного розвитку аграрних підприємств, розвитку експортного потенціалу регіону, вплив міжгалузевої конкуренції на розвиток аграрного сектора економіки та ін.

Отже, підприємствам АПК враховуючи усі чинники, ризики та інші робочі фактори потрібно чітке визначення цілей і завдань фінансового прогнозу, що має бути відображене в конкретній цільовий функції прогнозу.

Між прогнозом і планом існують і розбіжності. Головна з них полягає в тому, що план має директивний, а прогноз — імовірний характер. Прогнозування й планування відрізняються й тим, що характеризують різні щаблі пізнання досліджуваного об'єкта, різні, хоча й взаємопов'язані, форми передбачення його

майбутнього стану [3]. За своєю економічною сутністю фінансові потоки агропромислового комплексу функціонують у вартісній формі постійних, стійких взаємозв'язків господарських одиниць, державних органів, домашніх господарств з приводу виробництва, розподілу, обміну і споживання ресурсів, товарів та послуг сільськогосподарського призначення. Таким чином, фінансові потоки безпосередньо пов'язані з економічним базисом агропромислової сфери, оскільки становлять функціональну детермінанту його ефективного та сталого зростання [4].

Основними функціями фінансового прогнозування є:

- науковий аналіз фінансових процесів і тенденцій;
- дослідження об'єктивного розвитку фінансів підприємств у конкретних умовах у певний період;
- оцінювання об'єкта прогнозування (величини капіталу, обсягу продаж, фінансових результатів, інвестицій, курсу цінних паперів, показників фінансового стану тощо);
- виявлення альтернатив розвитку фінансів підприємства;
- нагромадження наукового матеріалу для обґрунтованого вибору певних фінансових рішень [5].

До класифікаційних ознак фінансового прогнозування належать такі як : мета, зміст, характер оцінок, час та спосіб.

Треба відзначити, що фінансово-економічне становище більшості підприємств АПК є складним. Перспективи їх подальшого функціонування можна охарактеризувати як невиразні.

До напрямів подальшого мого дослідження входить дослідження рівня фінансового стану підприємств АПК на регіональному рівні й уточнити методику його розрахунку на перспективу та ін.

Література:

1. Автореф. дис. канд. екон. наук: 08.07.02 / Р.В. Морозов; Миколаїв. держ. аграр. акад. — Миколаїв, 2002. — 16 с. — укр.
2. Н.К.Васильєва. Галузеві й регіональні аспекти інноваційно-інвестиційної моделі розвитку аграрних підприємств// Економіка агропромислового комплексу, —2011. —№3. —с.264—268.
3. Присенко Г.В., Є.І. Равікович. Прогнозування соціально –економічних процесів.: Навч.посіб.-К.: КНЕУ, 2005. —378с.
4. Гришова І.Ю., Галицький О.М.. Удосконалення механізму формування фінансових потоків АПК/ І.Ю.Гришова, О.М.Галицький// Облік і фінанси АПК.— 2011. — № 3. — с.139 —143.
5. Т.О.Ставерська. Принципи і процедури фінансового планування і прогнозування на підприємстві// Держава та регіони. — 2011. —№5. — с.167—170.